

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski (spr.)
Sędziowie:	SSO Mirosław Kowalewski SSO Alicja Wiśniewska
Protokolant:	Sylwia Zarzecka Balcer

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2018r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. H.**

przeciwko **(...)w B.**

o przywrócenie do pracy i zapłatę

na skutek apelacji pozwanego **(...)w B.**

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 listopada 2017r. sygn. akt IV P 70/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. **zasądza od pozwanego (...)w B. na rzecz powoda Z. H. kwotę 25.682,34 (dwadzieścia pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt dwa 34/100) złotych tytułem odszkodowania za doprowadzenie do wygaśnięcia stosunku pracy z naruszeniem prawa;**

2. **zasądza od pozwanego (...)w B. na rzecz powoda Z. H. kwotę 2.447 (dwa tysiące czterysta czterdzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.**

II. Oddala apelację w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od powoda Z. H. na rzecz pozwanego (...)w B. kwotę 6.437 (sześć tysięcy czterysta trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję w tym kwotę 1470 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powód Z. H. w pozwie skierowanym przeciwko (...)w B., domagał się przywrócenia do pracy na dotychczasowych warunkach, zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż był zatrudniony w (...)od 17.03.1998r. początkowo w (...)w S., a następnie w (...) w O. (...)w S., na stanowisku radcy prawnego. W dniu 01.06.2016r. (...)w O. wypowiedziała mu umowę o pracę. Wyrokiem z 29.11.2016r. Sąd Rejonowy w sprawie sygn. akt IV P 68/16, przywrócił go do pracy w (...)w O., w dotychczasowym miejscu wykonywania pracy w (...)w S.. Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 01.06.2017r. sygn. III Pa 11/17 oddalił apelację pozwanej (...) W dniu 5.06.2017r. zgłosił gotowość świadczenia pracy w (...)w S. na poprzednich warunkach zatrudnienia, a od dnia 12.06.2017r. przystąpił do pracy.

Dalej wskazywał, iż w toku zatrudnienia uzyskał informację, że według agencji jego stosunek pracy wygaśnie z dniem 31.08.2017r., na podstawie art. 51 ust. 3 i 7 ustawy z dnia 10.02.2017r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa. W dniu 01.09.2017r. stanął się do pracy w związku z tym zgłosił gotowość do świadczenia pracy, lecz nie został do niej dopuszczony. Jego zdaniem nie miał w sprawie zastosowanie przepis art. 51 ust. 3 i 7 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa, albowiem dotyczy on osób, które były zatrudnione do dnia 31.05.2017r. Natomiast skoro on został przywrócony do pracy w dniu 01.06.2017r., a w dniu 5 czerwca zgłosił gotowość świadczenia pracy w (...)w S., przystępując do pracy w dniu 12.06.2017r., to przepisy te nie mają do niego zastosowania. W przypadku zatrudnienia pracownika w (...)na czas nieokreślony po 1.06.2017r. i zniesienia Agencji Nieruchomości Rolnych z dniem 31.08.2017r. wobec nieuregulowania tych spraw w ustawie z dnia 10.02.2017r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa - zastosowanie mają przepisy art. 46 ust. 1 tej ustawy i przepisy kodeksu pracy, a w szczególności przepis artykułu 23⁽¹⁾ kp.

W odpowiedzi na pozew (...)w B. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Potwierdził, że Z. H. był pracownikiem (...)w O. (...)w S., którego stosunek pracy wygasł w dniu 31.08.2017r., na podstawie art. 51 ust. 7 ustawy z dnia 10.02.2017r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa. Wygaśnięcie umowy o pracę następuje z mocy prawa i jako takie nie może stanowić podstawy roszczeń kierowanych do pozwanego. Skutek w postaci wygaśnięcia umowy o pracę z dniem 31.08.2017r. wynika z przyjętej przez ustawodawcę formuły zniesienia Agencji Nieruchomości Rolnych oraz Agencji Rynku Rolnego i utworzenia nowej, państwowej agencji wykonawczej pod nazwą Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa. Ustawodawca w sposób świadomy wprowadził mechanizm wygaszania stosunków pracy przez wprowadzenie przepisu art. 51 ust. 7 ustawy, stanowiącego *lex specialis* w stosunku do instytucji przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę, regulowanej w artykule 23⁽¹⁾ kp. Intencją ustawodawcy było przeprowadzenie optymalizacji działania Agencji Rolnych w Polsce, a elementem tego procesu jest również 30% ograniczanie stanu zatrudnienia, którego osiągnięcie przy zastosowaniu artykułu 23⁽¹⁾ kp, wobec przewidzianej tam zasady przejścia ogółu pracowników, nie byłoby możliwe. Nie jest prawdą, że Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa z mocy art. 46 ust. 1 ustawy przejął prawa i obowiązki zniesionej Agencji Nieruchomości Rolnych, w zakresie stosunku pracy osób zatrudnionych po 01.06.2017r. W związku z tym, iż powód stał się pracownikiem na nowo dopiero w dniu 1.06.2017r., pełnomocnik nie miał możliwości złożenia mu propozycji pracy. Przepisy ustawy nie wskazują żadnej podstawy prawnej, na podstawie której pełnomocnik Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa mógłby po dniu 31.05.2017r. złożyć pracownikowi propozycję pracy. Wobec powyższego art. 51 ust. 3 ustawy nie może być zastosowany w stosunku do powoda, gdyż w dniu 31.05.2017r. nie był on pracownikiem (...), ale już przepisy art. 51 ust. 7 ustawy obejmują go, gdyż został on w międzyczasie pracownikiem (...)i jego stosunek pracy wygasł z dniem 31.08.2017r.

Na mocy art. 46 ust 1 i 2 przepisów wprowadzających, Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa z dniem 1.09.2017r. z mocy prawa wstąpił w ogół praw i obowiązków zniesionej Agencji Nieruchomości Rolnych oraz Agencji Rynku Rolnego. Na mocy art. 46 ust. 3 ustawy, wstąpił z dniem 31.08.2017r. z mocy prawa w prawa i obowiązki Agencji Rynku Rolnego związane z wykonywaniem zadań, które z dniem wejścia w życie tej ustawy staną się zadaniami Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Zatem Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa i Agencja Restrukturyzacji

i Modernizacji Rolnictwa są następcami prawnymi Agencji Nieruchomości Rolnych i Agencji Rynku Rolnego. W zakresie jednak stosunków pracy z pracownikami Agencji Nieruchomości Rolnych i Agencji Rynku Rolnego, następstwo prawne w tym zakresie ma miejsce na zasadach uregulowanych w art. 51 ustawy, który jest *lex specialis* do art. 46 ustawy.

Pozwany powołał się też na przepis art. 63 kp, zgodnie z którym umowa o pracę wygasa w przypadkach określonych w kodeksie oraz w przepisach szczególnych. Twierdził również, iż należy badać intencję ustawodawcy i wykładnię funkcjonalną, a te jednoznacznie wykazują, że stosunek pracy powoda wygasł z dniem 31.08.2017r., ponieważ pełnomocnik do spraw utworzenia Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa nie przedłożył żadnej propozycji pracy dla powoda, a przepisy prawa nie przewidują żadnej innej możliwości, aby dana osoba mogła stać się pracownikiem Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa.

Wyrokiem z dnia 09.11.2017r. Sąd Rejonowy w Suwałkach przywrócił powoda do pracy w (...)w B. na poprzednich warunkach wiążących z tytułu zatrudnienia powoda w (...) (pkt I), zasądził od na rzecz powoda kwotę 19.587,44 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 01.09.2017r. do 09.11.2017r., pod warunkiem podjęcia pracy (pkt II) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.847 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.880zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że Z. H. pozostawał pracownikiem poprzednika prawnego (...)w B., tj. (...)na podstawie umowy z dnia 17.03.1998r. o pracę zawartej na czas nieokreślony na stanowisku radcy prawnego. Oświadczeniem z dnia 01.06.2016r. (...)w O. wypowiedziała powodowi umowę o pracę. Wyrokiem z dnia 29.11.2016r. Sąd Rejonowy w Suwałkach w sprawie IV P 68/16 przywrócił powoda do pracy w pozwanej (...)w O. na poprzednich warunkach zatrudnienia oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.277,16zł brutto tytułem wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia przez powoda Z. H. pracy w pozwanej (...) Wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 1.06.2017r. sygn. III Pa 11/17 oddalono apelację pozwanej (...)

W tych okolicznościach powód dnia 5.06.2017r. zgłosił gotowość do podjęcia pracy w wyniku przywrócenia jej i pracę tę podjął z dniem 12.06.2017r.

Sąd I instancji wskazał, iż z mocy ustawy z dnia 10.02.2017r. (Dz. U. z 2017r., poz. 624 ze zm.), przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa, z dniem 31.08.2017r. znosi się Agencję Rynku Rolnego i Agencję Nieruchomości Rolnych, a z dniem 01.09.2017r. tworzy się Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa – art. 45 ustawy.

Z dalszych ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, iż w dniu 31.08.2017r. (...)w O. wydała powodowi świadectwo pracy informujące, iż jego stosunek pracy ustał z dniem 31.08.2017r. wskutek wygaśnięcia stosunku pracy, na podstawie art. 51 ust. 7 punkt 3 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa.

W dniu jednak 01.09.2017r. powód zgłosił gotowość do pracy w (...)na dotychczasowym stanowisku.

W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał na art. 63 kp, zgodnie z którym umowa o pracę wygasa w przypadkach określonych w kodeksie oraz w przepisach szczególnych. Takim przepisem szczególnym oczywiście jest, w ocenie Sądu I instancji, art. 51 ust. 7 ustawy z dnia 10.02.2017r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa. Przepis ten rozstrzyga, iż dotychczasowy stosunek pracy pracowników Agencji Nieruchomości Rolnej i pracowników Agencji Rynku Rolnego wygasa w dniu 31.08.2017r., jeżeli w terminie do dnia 31.05.2017r. nie zostanie im zaproponowane zatrudnienie na podstawie ust. 3 albo 4. Przepis ust. 3 art. 51 ustawy przewiduje, iż pełnomocnik powołany w trybie art. 49 ustawy w terminie do dnia 31.05.2017r. proponuje na piśmie zatrudnienie w (...), określając warunki pracy i płacy pracownikom Agencji Rynku Rolnego innym, niż określani w ust. 2 oraz pracownikom Agencji Nieruchomości Rolnej, stosując zasady wynagradzania, o których mowa w art. 50 ust. 1 ustawy.

Zdaniem jednak Sądu I instancji przedmiotowa regulacja, chociaż kompleksowo rozstrzyga sytuację pracowników zniesionej (...), dotyczy tylko pracowników, których stosunek pracy istniał w dniu 31.05.2017 roku. Nie reguluje zatem kompleksowo wszelkich możliwych sytuacji związanych z zatrudnieniem w zniesionej (...) a w szczególności w sytuacji

związanej z powodem, do którego nie ma zastosowania zarówno przepis art. 51 ust. 3, jak i przepis art. 51 ust. 7 ustawy. Przepisy te bowiem dotyczą osób, które były zatrudnione do dnia 31.05.2017r., a skoro powód został przywrócony do pracy w dniu 01.06.2017r., a w dniu 5.06.2017r. zgłosił gotowość świadczenia pracy po przywróceniu i faktycznie wrócił do pracy 12.10.2017r., to przepisy te nie mają do niego zastosowania.

Biorąc zatem pod uwagę, iż Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa z dniem 01.09.2017r. z mocy prawa wstępuje w ogół praw i obowiązków znoszonej Agencji Nieruchomości Rolnych, o czym stanowi art. 46 ust. 1 ustawy, jest też następcą prawnym zniesionej Agencji Nieruchomości Rolnej w zakresie umów i sytuacji pracowniczych nie uregulowanych w artykule 51 ustawy, w szczególności kontynuacji zatrudnienia osób zatrudnionych po 31.05.2017r., tak jak ma to miejsce w sytuacji powoda. W ocenie Sądu I instancji ogół praw i obowiązków obejmuje także stosunki prawne wynikłe z obowiązujących stron umowy o pracę. Dlatego stosując odpowiednio art. 56 § 1 kp w zw. z art. 67 kp orzekł, iż Z. H. powinien zostać przywrócony do pracy w (...)w B. na poprzednich warunkach z tytułu zatrudnienia w (...).

Wobec niemożności zastosowania w stosunku do powoda art. 51 ust. 3 i 7 ustawy obecny pracodawca tj. (...)wstąpił w ogół prac i obowiązków wynikających również z tytułu umów o pracę nieobjętych art. 51 ustawy wprowadzającej, a przywrócenie do pracy jest skutkiem przejścia zakładu pracy, czyli dotychczasowej (...)na nowego pracodawcę, to jest (...)w B. w trybie art. 46 ust. 1 ustawy w związku z art. 23⁽¹⁾ § 1 kp.

Sąd Rejonowy wskazał dodatkowo, że przywrócenie powoda do pracy na poprzednich warunkach nie jest niemożliwe, gdyż (...)prowadzi biuro w S., w dotychczasowym miejscu zatrudnienia, realizując zadania zniesionej (...)i jest to sytuacja bezsporna.

Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego (...)w B. na rzecz powoda, wynagrodzenie za okres od dnia 1.09.2017r. do dnia 9.11.2017r., to jest data wydania wyroku w kwocie 19.587,44 zł brutto, tytułem wynagrodzenia za pracę pod warunkiem podjęcia pracy w wyniku przywrócenia do pracy. Podstawę prawną żądania wypłaty wynagrodzenia stanowił art. 57 § 1 kp, zgodnie z którym pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc. Wysokość wynagrodzenia Sąd I instancji ustalił na podstawie § 1 i 2a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29.05.1996r. w sprawie sposobu ustalenia wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w kodeksie pracy (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 927). Przytoczył przy tym sposób obliczenia tego wynagrodzenia odnośnie ilości dni do przepracowania w miesiącu listopadzie 2017r.

Odnośnie kosztów Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwany przegrał proces w całości i jest obowiązany zwrócić powodowi koszty procesu, na które składają się: opłata od pozwu w wysokości 4.967zł oraz zwrot kosztów zastępstwa prawnego ustalono na podstawie § 2 pkt 5, § 9 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.), tj. 180 zł plus 2.700 zł. Łącznie zasądzono z tego tytułu kwotę 7.847 zł.

Apelację od tego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w całości. Zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 56 § 2 kp w zw. z art. 67 kp, przez ich zastosowanie i orzeczenie przywrócenia powoda w pozwanym (...)w B. na poprzednich warunkach (wiązących z tytułu zatrudnienia powoda w (...)), podczas gdy brak było podstaw do uwzględnienia takiego roszczenia Powoda w granicach przesłanek określonych w/w przepisami, a w art. 51 ust. 7 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa został uregulowany w sposób wyczerpujący tryb wygaszania stosunków pracy wszystkich pracownikom ANR z dniem 31.08.2017r., na mocy którego wygasł również stosunek pracy powoda, co skutkowało naruszeniem tego trybu, mimo iż przepisy tej ustawy mają charakter *lex specialis* w stosunku do Kodeksu pracy, a ponadto błędne zastosowanie art. 56 § 2 kp w zw. z art. 67 kp skutkowało przywróceniem powoda do pracy w podmiocie, który nigdy nie był jego

pracodawcą, gdyż KOWR nie przejął z mocy prawa stosunków pracowniczych zniesionej ANR, a *conditio sine qua non* podjęcia zatrudniania w KOWR z dniem jej utworzenia, tj. 1 września stosownie do art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa było otrzymanie do dnia 31.05.2017r. pisemnej propozycji pracy od Pełnomocnika ds. utworzenia KOWR i w wymaganym przepisami terminie przyjęcie tej propozycji przez pracownika, której to propozycji Powód nie otrzymał, w związku z tym miał do niego zastosowanie art. 51 ust. 7 pwuKOWR,

b) art. 46 ust. 1 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe ustalenie, iż (...)w B. wstąpił w ogół praw i obowiązków zniesionej (...)w S., w tym w obowiązki wynikające ze stosunku pracowniczego łączącego Powoda z (...), podczas gdy stosunki pracownicze pracowników KOWR zostały uregulowane odrębnie w ustawie przepisami wprowadzających ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa, a *conditio sine qua non* podjęcia zatrudniania w KOWR z dniem jej utworzenia, tj. 1 września stosownie do art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa było otrzymanie do dnia 31.05.2017r. pisemnej propozycji pracy od Pełnomocnika ds. utworzenia

KOWR i w wymaganym przepisami terminie przyjęcie tej propozycji przez pracownika, której to propozycji powód nie otrzymał,

c) art. 46 ust. 1 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa w zw. z art. 23⁽¹⁾ kp poprzez ich zastosowanie w niniejszej sprawie, podczas gdy w/w przepisy nie mogą znaleźć zastosowania, gdyż regulacje zawarte w poszczególnych jednostkach redakcyjnych art. 51 pwuKOWR w zakresie jakiego dotyczy całkowicie zastępują art. 23⁽¹⁾k.p. - przyczyną zresztą takiego uregulowania kwestii pozyskiwania pracowników na rzecz KOWR ze znoszonych ANR i ARR, jak wynika z uzasadnienia projektu pwuKOWR, była konieczność racjonalizacji i ograniczenia zatrudnienia w stosunku do sumy etatów znoszonych Agencji, a KOWR nie przejął wszystkich praw i obowiązków ANR, w tym również wynikających ze stosunków pracowniczych, gdyż kwestie pracownicze zostały kompleksowo uregulowane w w/w ustawie wprowadzającej,

d) art. 51 ust. 7 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa przez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że stosunek pracy Powoda nie wygasł z mocy prawa i w/w przepis nie stanowi *lex specialis* do art. 46 pwuKOWR,

e) art. 51 ust. 7 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa poprzez ich niezastosowanie i błędne uznanie, iż w/w przepis dotyczy jedynie osób, które były zatrudnione do dnia 31.05.2017r., a więc nieprawidłowe uznanie, iż nie może być on zastosowany w stosunku do Powoda, i zupełnie dowolne uznanie, iż może być za to zastosowany wobec niego art. 46 pwuKOWR w zakresie jego umowy o pracę zawartej z ANR,

f) art. 51 ust. 3 i ust. 7 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku wsparcia Rolnictwa poprzez jego błędną wykładnię, i nieprawidłowe ustalenie, iż regulacje dotyczące stosunków pracy zawarte w ustawie przepisami wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa dotyczą jedynie pracowników, których stosunek pracy istniał w dniu 31.05.2017r., podczas gdy przepisy te odnoszą się wszystkich pracowników, również do pracowników przywróconych do pracy w wyniku prawomocnego wyroku Sądu po w/w dacie,

g) art. 67 kp poprzez jego zastosowanie, podczas gdy powodowi, którego stosunek pracy wygasł z mocy art. 51 ust. 7 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa nie służy w ogóle roszczenie o przywrócenie do pracy na podstawie art. 67 kp, gdyż przepis ten wyraźnie dotyczy tych przypadków wygaśnięcia umowy o pracę, które uregulowane są bezpośrednio w Oddziale 7 Rozdziału II Kodeksu pracy, a przepisy w/w ustawy wprowadzającej nakładały na pracodawcę jedynie obowiązek powiadomienia pracownika o terminie wygaśnięcia stosunku pracy albo skutkach nieprzyjęcia nowych warunków pracy i płacy i tylko w tym zakresie można by mówić o naruszeniu przez pracodawcę przepisów ustawy o wygaśnięciu stosunku pracy, a tu żadnego uchybienia pracodawca nie popełnił, ponadto art. 67 kp nie odnosi się do wygaśnięcia stosunku pracy z mocy prawa określonego w odrębnych

przepisach, gdy nie jest wymagane podjęcie przez pracodawcę jakichkolwiek czynności, a zatem nie może on w żaden sposób naruszyć przepisów o wygaśnięciu,

h) art. 23¹ kp poprzez jego zastosowanie, podczas gdy stosunki pracownicze, w tym wygaśnięcie stosunków pracy zostało kompleksowe określone w art. 51 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa, a tym samym została wyłączona instytucja prawa pracy jak przejście zakładu pracy na nowego pracodawcę, a ustawodawca w sposób świadomy wprowadził mechanizm wygaszania stosunków pracy, określony art. 51 ust. 7 pwuKOWR stanowiący *lex specialis* w stosunku do instytucji przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę, regulowanej w art. 23¹ kp, bowiem intencją ustawodawcy było przeprowadzenie optymalizacji działania agencji rolnych w Polsce, a elementem tego procesu jest również 30% ograniczenie stanu zatrudnienia, którego osiągnięcie przy zastosowaniu ogólnej normy art. 23¹ kp, wobec przewidzianej tam zasady przejścia ogółu pracowników, nie byłoby możliwe,

i) art. 45 § 2 kp poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie o przywróceniu do pracy Powoda w (...)w B. na poprzednich warunkach (wiązących z tytułu zatrudnienia powoda w (...)), pomimo, iż uwzględnienie tego żądania jest niemożliwe i niecelowe i w wypadku uznania przez Sąd słuszności powództwa, zasadnym było orzeczenie o odszkodowaniu, gdyż przywrócenie do pracy godzi w autonomię pracodawcy do kreowania polityki kadrowej w zarządzanej przez siebie jednostce, w której zarówno ówczesnie w ANR jak i obecnie w KOWR obsługa prawna jest wykonywana przez podmiot zewnętrzny, a nie radców prawnych zatrudnionych na etacie, jak również godzi to w cel ustawodawcy, który w wyniku przyjętej przez siebie formuły zniesienia ANR oraz ARR i utworzenia nowej państwowej agencji wykonawczej pod nazwą Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa w sposób świadomy wprowadził mechanizm wygaszania stosunków pracy, określony art. 51 ust. 7 pwuKOWR stanowiący *lex specialis* w stosunku do instytucji przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę, regulowanej w art. 23⁽¹⁾ kp i intencją ustawodawcy było przeprowadzenie optymalizacji działania agencji rolnych w Polsce, a elementem tego procesu jest również 30 % ograniczenie stanu zatrudnienia, którego osiągnięcie przy zastosowaniu ogólnej normy art. 23⁽¹⁾ kp, wobec przewidzianej tam zasady przejścia ogółu pracowników, nie byłoby możliwe,

j) art. 57 § 1 kp poprzez jego zastosowanie i zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy tj. od dnia 01.09.2017r. do dnia 9.11.2017r. w wysokości 19.587,44 zł pod warunkiem podjęcia pracy w wyniku przywrócenia do pracy, podczas gdy Sąd nieprawidłowo uwzględnił żądanie powoda i przywrócił go do pracy w sytuacji, gdy roszczenie takie nie przysługiwało powodowi, gdyż zgodnie z przepisami jego stosunek pracy prawidłowo został wygaszony z dniem 31.08.2017r. na podstawie art. 51 ust. 7 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa, a w konsekwencji nieprawidłowo orzekł o zasądzeniu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy,

k) art. 328 § 2 kpc poprzez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a nadto poprzez brak szczegółowego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku i nie odniesienie się do stanowiska strony pozwanej zaprezentowanego na rozprawie w dniu 06.11.2017r., iż powództwo powinno zostać oddalone z uwagi na to, iż powód domaga się przywrócenia do pracy w podmiocie, w którym nigdy nie pracował, a zatem roszczenie pozwu zostało nieprawidłowo sformułowane, gdyż w ocenie strony pozwanej w takiej sytuacji powództwo powinno dotyczyć ustalenia istnienia stosunku pracy a nie przywrócenia do pracy.

Wskazując na powyższe domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Z daleko idącej ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez Sąd II instancji, że roszczenie powoda jest zasadne, apelujący wniósł o orzeczenie odszkodowania w miejsce przywrócenia do pracy w (...)w B. na poprzednich warunkach

(wiążących z tytułu zatrudnienia Powoda w (...)), gdyż w strukturze (...)w B. nie został przewidziany etat radcy prawnego, a (...)ten posiada stałą i kompleksową obsługę prawną, która świadczona będzie do 31.01.2018r. przez podmiot zewnętrzny wybrany w trybie prawa zamówień publicznych, a forma ta będzie kontynuowana również w obecnym roku. Argumentował, iż do przetargu ogłoszonego w styczniu 2018r. na świadczenie usług prawnych zapewne stanie również powód i w związku z powyższym zasadnym wydaje się orzeczenie odszkodowania na jego rzecz, gdyż utworzenie zlikwidowanego stanowiska pracy tj. etatu radcy prawnego w (...) w O. (...)w S. w strukturze (...)w B. byłoby niecelowe i godziłoby w autonomię pracodawcy do kreowania polityki kadrowej w zarządzanej przez siebie jednostce, jak również cele ustawodawcy, który w wyniku przyjętej przez siebie formuły zniesienia ANR oraz ARR i utworzenia nowej państwowej agencji wykonawczej pod nazwą Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa w sposób świadomy wprowadził mechanizm wygaszania stosunków pracy, określony art. 51 ust. 7 p.w.KOWR stanowiący *lex specialis* w stosunku do instytucji przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę, regulowanej w art. 23⁽¹⁾ kp. Intencją ustawodawcy było bowiem przeprowadzenie optymalizacji działania agencji rolnych w Polsce, a elementem tego procesu jest również 30 % ograniczenie stanu zatrudnienia, którego osiągnięcie przy zastosowaniu ogólnej normy art. 23⁽¹⁾ kp, wobec przewidzianej tam zasady przejścia ogółu pracowników, nie byłoby możliwe. Tak więc nieuprawnione są oczekiwania powoda, jakoby z faktu wykonywania zadań, które przekazane zostaną KOWR wynikać ma powinność zaoferowania mu zatrudnienia w KOWR, w sytuacji gdy *conditio sine qua non* podjęcia zatrudnienia w KOWR z dniem jej utworzenia, tj. 1 września stosownie do art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 10.02.2017r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa było otrzymanie do dnia 31.05.2017r. pisemnej propozycji pracy od Pełnomocnika ds. utworzenia KOWR i w wymaganym przepisami terminie przyjęcie tej propozycji przez pracownika, której to propozycji powód nie otrzymał.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja pozwanego jest w zdecydowanej części zasadna.

Argumentacja prawa przyjęta przez Sąd Rejonowy była bowiem błędna. Poza sporem pozostawał tylko stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji.

Zarzuty apelującego dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego są w pełni zasadne. Zmiana rozstrzygnięcia Sądu I instancji wynikała z innej oceny prawnej stanu faktycznego zastanego w niniejszej sprawie. W tym zakresie należy przy tym wskazać, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury sąd drugiej instancji nie jest nawet związany zarzutami apelacyjnymi naruszenia prawa materialnego i dokonuje kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji z punktu widzenia prawa materialnego niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji (por. uchwałę siedmiu sędziów Sądu najwyższego z dnia 31.01.2008r. sygn. III CZP 49/07).

Stan faktyczny w sprawie został powyższej przytony w sposób prawidłowy. Przytoczona została również treść art. 51 ust. 7 ustawy z dnia 10.02.2017r. i dlatego zbyteczne jest ich ponowne dosłowne przytaczanie.

Zdaniem Sądu Okręgowego oceniając sytuację prawną powoda w niniejszej sprawie nie ma większego znaczenia moment jego zatrudnienia, gdyż jego sytuacja nie ulegała zmianie bez względu na to, czy nawiązanie stosunku pracy nastąpiło w dniu 31.05.2017r. czy 01.06.2017r. Istotnym w sprawie było to, że powodowi nie zaproponowano dalszego zatrudnienia tj. od dnia 01.09.2017r. Z tym dniem w miejsce zniesionej Agencji Nieruchomości Rolnych powołany został Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa.

Nie ulega wątpliwości, że sięganie przez ustawodawcę do szczególnych przepisów regulujących przekształcenia w różnych dziedzinach sektora publicznego, przede wszystkim ma na celu umożliwienie sprawnego działania tym jednostkom publicznym, które posiadają określone kompetencje i zadania. Osoby zarządzające tymi jednostkami lub upoważnione przepisami prawa uzyskują określony termin, w tym przypadku 3 miesięczny, na podjęcie decyzji o wytypowaniu osób, które pozostają w strukturze zatrudnienia w nowopowstałej jednostce, i tych którym umowy wygasną – nie zostaną z nimi nawiązane nowe stosunku pracy. Stosunek pracy powoda wygasł więc na podstawie art.

63 kp w związku z art. 51 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 10.02.2017r., ponieważ nie zaproponowano mu nowych warunków pracy i płacy na dalszy okres. Wygaśnięcie to nastąpiło z mocy prawa. Natomiast w przypadku powoda pracodawca mógł nie dopuścić do wygaśnięcia stosunku pracy przez zaproponowanie mu warunków pracy i płacy na dalszy okres. W tym zakresie strona pozwana tłumaczyła się brakiem prawomocnego wyroku w sprawie o przywrócenie powoda do pracy (IV P 68/16), ale nie ulega wątpliwości, że posiadała wiedzę, że takie przywrócenie może stać się faktem i jego egzekucja przez powoda nastąpi. W przypadku powoda doszło do, wydawać się może, niefortunnego należenia dwóch terminów. Zgodnie z art. 51 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 10.02.2017r. pracodawca miał czas do 31.05.2017r. na złożenie mu propozycji dalszego zatrudnienia, natomiast powód został prawomocnie przywrócony do pracy od dnia 02.06.2017r. Jednak to do pracodawcy należała w istocie decyzja o kontynuowaniu umowy o pracę z powodem. Zdaniem Sądu II instancji pracodawca miał świadomość, iż będzie musiał zatrudnić (ponownie) powoda w ramach przywrócenia do pracy i gdyby rzeczywiście miał ofertę dalszego jego zatrudnienia, to taką by złożył. Dlatego zdaniem Sądu II instancji data przywrócenia powoda do pracy nie miała znaczenia, gdyż pozwany i tak nie był zainteresowany złożeniem powodowi propozycji dalszej pracy.

Należy zatem zgodzić się całości z zarzutami apelacji, że Sąd I instancji naruszył szereg wskazanych w niej przepisów prawa, a w szczególności art. 51 ust. 3 i 7 i 46 ust. 1 ustawy pwuKOWR. Trzeba podkreślić, że bezwzględny warunkiem zatrudnienia powoda w (...)było otrzymanie do dnia 31.05.2017r. pisemnej propozycji pracy od pełnomocnika ds. utworzenia KOWR i w wymaganym przepisami terminie przyjęcie tej propozycji przez powoda, a powód takiej propozycji nie otrzymał. Nie miało tu znaczenia, że wyrok Sądu Okręgowego w poprzedniej sprawie III Pa 11/17 zapadł 01.06.2017r. Pozwany nie chciał zatrudnić powoda i dlatego propozycji pracy mu nie złożył. Należy podnieść, że data 31.05.2017r. dotyczy wszystkich pracowników, również pracowników przywróconych do pracy w wyniku prawomocnego wyroku Sądu po w/w dacie. Inne rozumowanie prowadziłoby do interpretacji przepisów nie tylko wbrew ich literalnemu brzmieniu ale i celowi jakiego mają służyć. Nie możliwym jest bowiem zatrudnienie kogoś w Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa kto do 31.05.2017r. bez względu na okoliczności go dotyczące nie otrzymał propozycji pracy. Mechanizm wygaszania stosunków pracy, określony w art. 51 ust. 7 pwuKOWR stanowi *lex specialis* w stosunku do instytucji przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę regulowanej w art. 23⁽¹⁾ kp. Dlatego art. 23⁽¹⁾ kp tu stosować nie można i w pełni należy podzielić stanowisko pozwanego zaprezentowane w szeregu zarzutach apelacyjnych bez potrzeby ich powtarzania.

Opierając się natomiast na stanowisku Sądu Najwyższego wyrażonego w sprawie II PK 58/09 Sąd II instancji doszedł do przekonania, że okoliczności, w jakich doszło do niezaproponowania powodowi warunków pracy lub płacy na dalszy okres, winne jednak podlegać badaniu (ustaleniu i ocenie) przez Sąd Rejonowy w kontekście naruszenia prawa, obejścia prawa lub nadużycia prawa podmiotowego. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, który rozstrzygając w sprawie o zbliżonym stanie faktycznym i prawnym do niniejszego, wskazał m.in. iż pracodawca wykorzystując instytucję wygaśnięcia stosunku pracy do pozbycia się pracownika (w związku z ustaniem stosunku pracy) w okolicznościach pozwalających na postawienie mu zarzutu naruszenia zasad współzycia społecznego (art. 8 kp), pozwala na przypisanie mu nadużycia prawa. W sprawie niniejszej po stronie pracodawcy doszło do jego nieprawidłowego działania w związku z niezłożeniem powodowi propozycji pracy i tym samym Sąd I instancji nie ocenił zgodności z zasadami współzycia społecznego niezaproponowania powodowi dalszego zatrudnienia.

Zdaniem Sądu Okręgowego oceniając zachowanie pracodawcy - z punktu widzenia zasad współzycia społecznego (art. 8 kp) zasadne jest zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania na podstawie art. 56 kp. Możliwość zastosowania tego przepisu (w związku z zachowaniem pracodawcy ocenionym negatywnie w kontekście zasad współzycia społecznego, a więc stanowiącym nadużycie prawa podmiotowego w rozumieniu art. 8 kp) do pracownika, któremu pracodawca nie zaproponował nowych warunków pracy i płacy, w następstwie czego jego stosunek pracy wygasł z mocy prawa, dopuścił Sąd Najwyższy w wyroku z 04.07.2001r. sygn. I PKN 525/00. Wyrok ten dotyczył, co prawda, niezłożenia pracownikowi przez pracodawcę propozycji nowych warunków pracy lub płacy, które doprowadziło do wygaśnięcia stosunku pracy na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm.), jednak ze względu na podobieństwo konstrukcyjne art. 20 ustawy z dnia 29.12.2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji

organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji oraz art. 58 ustawy z dnia 13.10.1998r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną możliwe jest odwołanie się do poglądów przedstawionych w powołanym wyroku. Sąd Najwyższy stwierdził w nim mianowicie, że błędnie sąd drugiej instancji nie zastosował art. 56 k.p. uznając, że wygaśnięcie umowy o pracę pozbawia pracownika roszczeń przewidzianych w tym przepisie.

Jak już wcześniej wskazano, pozwany wykorzystując - sprzecznie z ratio legis przepisów prawa i zasadami współzycia społecznego (art. 8 kp) - wyjątkową instytucję wygaśnięcia stosunku pracy na podstawie art. 51 ustawy z dnia 10.02.2017r. dopuścił się wobec powoda nadużycia prawa. Pracodawca nie zaproponował mu dalszego zatrudnienia argumentując wyłącznie kilkudniowym „opóźnieniem” między datą 31.05.2017r. wskazaną w art. 51 ust. 7 pkt 3 ustawy, a dniem przywrócenia do pracy, na który powód nie miał wpływu, gdyż był to dzień, w którym został wydany wyrok apelacyjny w sprawie o przywrócenie do pracy. Dlatego też w ocenie Sądu II instancji brak złożenia powodowi propozycji dalszego zatrudnienia należało ocenić jako przejaw postawy sprzecznej z zasadami współzycia społecznego.

Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego, że pracodawca nie miał ustawowego obowiązku złożenia powodowi propozycji dalszego zatrudnienia. Jak przyjęto w orzecznictwie Sądu Najwyższego pracodawca nie miał ustawowego obowiązku złożenia pracownikom, o których mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, propozycji dalszego zatrudnienia, a przewidziana w tym przepisie możliwość zaproponowania "nowych warunków pracy i płacy na dalszy okres" oznaczała dopuszczalność innego niż dotychczas ukształtowania obowiązków (stanowiska) pracownika, jego wynagrodzenia, wymiaru czasu pracy i miejsca jej wykonywania, a także okresu trwania umowy o pracę (por. wyrok SN z 24.05.2001r., I PKN 399/00, z glosą E. Engel-Babskiej OSP 2003 nr 6, poz. 81). Ten sam pogląd można odnieść i do niniejszej sprawy, gdyż samo wygaśnięcie stosunku pracy powoda - co nastąpiło z mocy prawa na podstawie art. 51 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 10.02.2017r. - nie może być uznane za sprzeczne z prawem, ponieważ skutek ten przewidywała bezpośrednio ustawa. Jednakże w rozpoznawanej sprawie zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania miało związek z niezłożeniem powodowi przez pracodawcę propozycji dalszego zatrudnienia w sytuacji gdy powód przez Sąd ostatecznie prawomocnie został przywrócony do pracy w przejętej przez pozwanego Agencji Nieruchomości Rolnych, która wypowiadając powodowi umowę o pracę naruszyła przepisy prawa. Okoliczność ta została potraktowana przez Sąd Okręgowy jako naruszenie zasad współzycia społecznego i nadużycie instrumentów przewidzianych w prawie.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 w zw. z art. 67 kp i w zw. z art. 58 kp zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 25.682,34zł tytułem odszkodowania za doprowadzenie do wygaśnięcia stosunku pracy z naruszeniem prawa.

W pozostałym zakresie apelacja pozwanego na podstawie art. 385 podlegała oddaleniu.

Zgodnie z art. 67 kp w razie naruszenia przez pracodawcę przepisów niniejszego oddziału, pracownikowi przysługuje prawo odwołania do sądu pracy. W zakresie roszczeń stosuje się odpowiednio przepisy oddziału 6 niniejszego rozdziału. Zgodnie zaś z art. 58kp (oddział 6) odszkodowanie przysługuje wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Wynagrodzenie powoda ustalone przez Sąd Rejonowy stanowiło niekwestionowaną kwotę 8.560,79zł, więc wynagrodzenie za 3 miesiące to kwota 25.682,34zł. Okres wypowiedzenia powodowi umowy o pracę to 3 miesiące.

Orzekając o kosztach procesu za I instancję Sąd stosując art. 98 §1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, miał na uwadze, że powód wygrał sprawę donosząc alternatywnego roszczenia o przywrócenie do pracy, a przegrał odnośne zasądzenia wynagrodzenia za pracę. Powodowi należy się więc od pozwanego zwrot opłaty od głównego powództwa w wysokości 4.967zł i 180zł zastępstwa prawnego (§9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.)). Pozwanemu należy się natomiast zwrot

kosztów zastępstwa procesowego od roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia za pracę w wysokości 2.700zł (§2 pkt 5 wskazanego rozporządzenia).

Różnica daje powodowi kwotę 2.447zł

Orzekając o kosztach procesu za II instancję Sąd miał na uwadze, że pozwany wygrał apelację praktycznie w całości. Stąd należy mu się zwrot uiszczonyj opłaty od apelacji w wysokości 4.967zł, 120zł zastępstwa procesowego za II instancje od powództwa głównego i 1.350zł od powództwa o zasądzenie wynagrodzenia za prace §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia.

PW/mt